

have, og man kan ikke regne med mere, end man har. Nu er det jo paatænkt ifølge Loven at overføre, som jeg ogsaa har nævnt, Afdelinger fra Jylland og Fyn, saa at man derigennem foruden Garden fik 34 Batailloner. Det er oplyst i Betænkningen, at dertil behøves 38,600 Mand, og det er endvidere oplyst i Betænkningen, at om 16 Aar, men heller ikke før, mangler der endnu i denne Styrke 4,600 Mand. Det er tillige oplyst i Betænkningen for Gardens Vedkommende, at den om 16 Aar vil mangle 700 Mand; det samlede Antal, der vil mangle, er altsaa 5,300 Mand. Man har troet, at det skulde hjælpe, at Fodfolksstyrkens Rekrutantal er forøget. Hidtil har Tilgangen til Fodfolket været 5,300 Mand, nu har man forøget Tallet til 8,000 Mand, altsaa med 2,700 Mand. Men man glemmer, at disse 2,700 Mand falde ikke alene paa Sjælland med omliggende Øer, men Øst og Vest for Store Bælt og i et saadant Forhold, at der falder omtrent 1,500 Vest for og 1,200 Øst for. Det er disse 1,200, som skulde bringe de 22,000 op til den Styrke, vi behøve. Naar vi nu tage 12 Aar — jeg tager dem, fordi det Tal er sat ind om Fæstningen — og de 22,000 Mand, saa ville de 1,200 Mand i 12 Aar give 14,400 Mand. Men tager man Decrementet — Decrementet regnes for det første Aar til 12 pCt. og for hvert efterfølgende Aar til 2 pCt., det er 34 pCt. —, saa skal der trækkes 5,000 Mand fra, og om 12 Aar ere vi altsaa ikke videre, end at vi have 31,000 Mand, men skulde have 38,600 Mand. Altsaa om 12 Aar, naar Fæstningen skal nedlægges, have vi end ikke den Styrke, som behøves. Det er nødvendigt, at det vides.

Nu kunde man sige: Hvorfor kommer Rigsdagsmanden fra Københavns 3die Valgkreds og fremsætter disse Bemærkninger om alt det gale, naar han ikke gør noget for at redressere det. Men det er ikke min Sag at redressere den Slags Fejl; naar man først har gjort den vedkommende Minister opmærksom derpaa, saa maa vedkommende Minister ogsaa finde de Veje, der maa føre til Maalet. En Forsvarsstyrke skal og maa vi have. Jeg vil dog nævne, hvad der kan gøres. Man kan gaa to Veje. Vi have gennem lange Tider aarlig forbigaaet en Styrke af 3—4,000 Mand, som

ere udskrevne som vaabendygtige, men ikke indkaldte. Man kan altsaa indkalde en 6—7 Aargange af disse og uddanne dem, og selv om man ikke kan give dem de fulde 6 Maaneder, saa kan man give dem en 3—4 Maaneders Uddannelse, saa at de kunne bruges som Erstatningsmandskab. Det vilde selvfølgelig kræve en meget betydelig Udgift. Men der er ogsaa en anden Vej at gaa, som kræver en forholdsvis forsvindende Udgift. Det er det, jeg vil foreslaa, og som ogsaa kom frem i Forsvarskommissionens Betænkning. Man kan udvide Værnepligten udover det 35te—36te til det 45de Aar. Det vilde der intet være til Hinder for, og det er uddannede Soldater. Det gælder navnlig om at skabe den Forsvarsstyrke, som er nødvendig for København. Man kan oprette saa mange Batailloner, som man er i Stand til, og i Bestemmelserne om Landstormen give Tilladelse til, at de organiseres. Det er kun Reservebataillonschefer og Reservebefalingsmænd, der skulde bruges, saa hele Udgiften til Oprettelsen af 5—6 Batailloner er 40,000 Kr. eller noget lignende. Men derved opnaar man det store Gode, at man har en Besætning i København, saaledes at man blot behøver at ringe med Kirkeklokkerne for at have den til Stede. Det er saa meget mere nødvendigt, som Følgen, hvis vi ikke foretage det ringeste, vil være, at vi blive stillede saaledes, at vi have en Fæstning, som vi ere ude af Stand til at forsvare, og jeg anser dette for den største Ulykke, der tænkes kan. Den ligefremme Følge vil være, at hvis det kommer til Fredsbrud, vil Fjenden være nødsaget til at sætte sig i Besiddelse af København, om ikke af andre Grunde, saa fordi vi ikke selv ere i Stand til at forsvare den. Det skal siges, det er den Slags Ting, som Befolkningen skal og bør vide, det maa ikke forties. Det er saa meget mere nødvendigt at skabe en Forsvarsstyrke, som vi gennem de Oplysninger, den højtærede Udenrigsminister gav os i Dag, have faaet Lejlighed til at se, hvor nødvendigt det er, naar vi ville opretholde vor Neutralitet, at vi da ogsaa ere i Stand til at forsvare den.

Man har spurgt, om det vilde være rigtigt at sige Nej til de mange Goder, som ellers utvivlsomt indføres, fordi man